

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. JUDr. Bc. Jiřím Trnkou, advokátem se sídlem V. Talicha 1807/14, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2017, čj. KUJI 61565/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 3. 2018, čj. 53 A 14/2017-22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Příkazem ze dne 10. 3. 2017, sp. zn. OVV/29/2017, D 7/17, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2 v souběhu s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. listopadu 2016 způsobil dopravní nehodu, když jako řidič osobního vozidla projížděl ulicí Lipárky v obci Počátky, okr. Pelhřimov, a narazil svým vozidlem do zaparkovaného vozidla, které poškodil; následně z místa nehody odjel, aniž by zastavil vozidlo a aniž dopravní nehodu oznámil policistovi. Dne 3. 5. 2017 podal žalobce námitku proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Dne 29. 5. 2017 doručil

pokračování

žalobce Městskému úřadu Pelhřimov odpor proti uložení pokuty za přestupek společně se žádostí o určení neplatnosti doručení, žádostí o prominutí zmeškání lhůty úkonu a spolu s návrhem na obnovu řízení. V podání uváděl, že si příkaz sp. zn. OVV/29/2017, D 7/17, bez svého zavinění nemohl vyzvednout, neboť mu tato písemnost nebyla nikdy doručena a nebylo mu do schránky vloženo ani oznámení o uložení písemnosti; z opatrnosti pak požádal i o obnovu řízení. Rozhodnutími Městského úřadu Pelhřimov ze dne 26. 6. 2017, čj. OVV/29/2017-11 D 7/17, zamítl správní orgán prvního stupně žádost žalobce o obnovu řízení, čj. OVV/29/2017-12 D7/17, zamítl žádost o určení neplatnosti doručení a čj. OVV/29/2017-13 D7/17, neprominul zmeškání úkonu.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný výrokem I. zamítl odvolání proti usnesení o určení neplatnosti doručení a usnesení potvrdil, výrokem II. zamítl odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu a usnesení potvrdil a výrokem III. zamítl odvolání proti napadenému rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl.

[4] Krajský soud k námitce nesprávného doručení zásilky obsahující příkaz žalobci konstatoval, že doručenka nejevila známky chybného postupu poskytovatele poštovních služeb; správní orgán proto dle něj neměl důvod pochybovat o správnosti postupu při doručení této zásilky. Posuzovanou doručenkou přitom bylo možné považovat za veřejnou listinu, přičemž při ověřování pravdivosti této listiny důkazní břemeno spočívá na tom, kdo správnost veřejné listiny popírá. Důkazní břemeno proto v tomto ohledu leželo na žalobci; ten však nepředložil žádné důkazy, které by věrohodně pravdivost jejího obsahu popřely. Soud nesouhlasil ani s námitkou nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nesplnění podmínek podle § 87 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Naopak dospěl k závěru, že podmínky pro vydání příkazu ve smyslu citovaného ustanovení splněny byly. Nesouhlasil proto se žalobcem v tom, že by existovaly důvody pro nařízení obnovy řízení.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že mu rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, sp. zn. OVV/29/2017, D 7/17, nebylo nikdy doručeno. Nesouhlasil proto s názorem soudu uplatněným v bodě 22. napadeného rozsudku. Argumentoval tím, že by se Nejvyšší správní soud měl zabývat tím, zda lze doručenkou považovat za listinu vydanou ve smyslu ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, a to s přihlédnutím k tomu, že Česká pošta, s. p. není orgánem ve smyslu veřejného práva.

[7] Stěžovatel spatřoval hlavní důvod nezákonnosti v tom, že v době vydání příkazu nebyly splněny obligatorní zákonem stanovené podmínky podle § 87 odst. 1 zákona o přestupcích. Nesouhlasil s krajským soudem v tom, že by neuvedl, které podklady pro řádné zjištění skutkového stavu chybí. Argumentoval tím, že touto skutečností byl akutní

zdravotní stav stěžovatele, který stěžovatel prokazoval propouštěcí zprávou. Podle stěžovatele pro shora uvedené existovaly závažné pochybnosti o tom, zda svým jednáním naplnil formální a materiální znaky přestupku, případně zda nebyla dána okolnost vylučující protiprávnost jednání stěžovatele. Skutečnosti, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel, nebyly objektivním podkladem pro závěr o naplnění všech zákonných znaků přestupku a současně nebylo podle stěžovatele prokázáno, že se přestupku dopustil právě on.

[8] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti podotkl, že správní orgán i krajský soud v napadených rozhodnutích (resp. v rozsudku) věc posoudily meritorně a možnou obnovu řízení posoudily optikou výsledku obnovy řízení. V tomto řízení však podle něj měla být posuzována pouze otázka, zda byly splněny předpoklady pro obnovu řízení a nikoliv předjímán konečný výsledek případného obnoveného řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Uvedl, že trvá na věcné správnosti svého rozhodnutí, které považoval za souladné s právními předpisy; ztotožnil se také s argumentací krajského soudu.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel se podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 29. 5. 2017 domáhal neplatnosti doručení, zažádal o prominutí zmeškání úkonu a podal návrh na obnovu řízení. Jednotlivé návrhy prvostupňový správní orgán zamítl (resp. zmeškání úkonu neprominul). Žalovaný podaná odvolání taktéž zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V žalobě a poté i v kasační stížnosti argumentoval stěžovatel tím, že mu příkaz nebyl nikdy doručen. Nesouhlasil s žalovaným v tom, že by měl jako stěžovatel on tuto negativní skutečnost prokázat. Argumentoval také tím, že pro vydání příkazu nebyly splněny zákonem stanovené podmínky.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž mu nebyl příkaz nikdy řádně doručen a podle níž je nutné uvážit o tom, zda je doručení listinou ve smyslu § 53 odst. 3 s. ř. Stěžovatel část námítky týkající se povahy doručení uplatnil poprvé až v kasační stížnosti; v žalobě uváděl pouze to, že je to správní orgán, který musí prokázat, že jeho úřední postup byl správný. I pokud by Nejvyšší správní soud připustil tuto kasační námitku jako rozhojnění stěžovatelovy argumentace uplatněné v žalobě, jedná se o zcela mimoběžnou námitku; zdůvodněním toho, zda je doručení veřejnou listinou ve smyslu ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. se proto nemusel zabývat ani krajský soud, který tak učinil nad rámec svých povinností. Pro věc byla stěžejní otázka, zda byl stěžovateli příkaz řádně doručen. Doručením příkazu se správní orgán prvního stupně zabýval na straně 3

pokračování

rozhodnutí čj. OVV/29/2017-11 D7/17. Příkaz byl stěžovateli zaslán na adresu trvalého pobytu. Podle údajů z doručky na písemnosti nebyl stěžovatel v místě trvalého pobytu zastižen, a proto mu bylo prostřednictvím výzvy s poučením oznámeno uložení písemnosti vhozením do poštovní schránky dne 14. 3. 2017. Protože si stěžovatel zásilku ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, byla písemnost doručena tzv. fikcí doručení dne 24. 3. 2017. Žalovaný k posuzované otázce uvedl, že z dokladu o doručení zásilky, který byl správnímu orgánu prvního stupně navrácen, nebylo zřejmé, že by doručení zásilky nebylo provedeno v souladu s úpravou podle správního řádu, a správní orgán prvního stupně tak neměl důvod pochybovat o řádném doručení zásilky. Stěžovatel přitom neprokázal, že by si uloženou písemnost bez svého zavinění ve stanovené lhůtě nemohl vyzvednout; žádost opřel toliko o nepodložené tvrzení, podle něhož mu nebylo nikdy doručováno ani doručeno. Ani v žalobě a v kasační stížnosti přitom stěžovatel žádné důkazní návrhy, jimiž by svá tvrzení podpořil, neuvedl. Námitka není pro uvedené důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením splnění podmínek pro obnovu řízení.

[15] Stěžovatel spatřoval důvody pro obnovu řízení v tom, že v době vydání příkazu nebyly splněny obligatorní zákonem stanovené podmínky pro jeho vydání a nebyly k dispozici podklady rozhodné pro řádné zjištění skutkového stavu. Stěžovatel poukazoval v řízení také na svůj špatný zdravotní stav v době spáchání přestupku, který dokládal lékařskou zprávou. Z napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že námitky stěžovatele, podle nichž nebylo prokázáno, že se přestupku skutečně dopustil a že chyběly podklady potřebné pro řádné zjištění skutkového stavu, nelze považovat za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy podle požadavků § 100 s. ř. Správní spis obsahoval dostatek podkladů pro učinění závěrů o vině stěžovatele; skutkový stav byl proto zjištěn řádně.

[16] Podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se prováděné důkazy ukázaly nepravdivými. Platí přitom, že se musí jednat o skutečnosti neznámé správnímu orgánu i účastníkům řízení, které musely existovat již před právní mocí rozhodnutí a účastník je nemohl bez vlastního zavinění uplatnit, neboť je neznal, případně mu k jejich uplatnění bránila relevantní překážka. Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány a krajským soudem uzavírá, že nebyly splněny podmínky požadované zákonem pro nařízení obnovy řízení, neboť stěžovatelem tvrzené skutečnosti nebylo možno považovat za nové skutečnosti nebo důkazy ve smyslu ustanovení § 100 s. ř.

[17] Poukaz stěžovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 93/2014-58, považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za nepřipadný, neboť se projednávané věci skutkově odlišují. Námitka, podle níž krajský soud stěžovatelem poukazovaný rozsudek nezohlednil, proto taktéž není důvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[18] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. února 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu